

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MEISJE ZONDER GLIMLACH

Een tragedie voor jongvolwassenen

door

1880

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2015

Nr.3283

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MEISJE ZONDER GLIMLACH* op te voeren moet de naam van auteur *HERMAN COGGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/031
ISBN- 978- 90-385-13577

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Herman Cogghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6 dames – 2à3 heren – 1 kind)

LEYLA WINTERS : Na een zwaar auto-ongeval met een vriend is ze ernstig verbrand in gezicht, armen en benen

MAMA INGRID

KAREN : verplegend personeel in het huis van patiënten met brandwonden

TRIXIE : vriendin uit de modellenwereld

LIVIA : vriendin uit de modellenwereld

DOKTER WILS : begeleidings-psychiater

DOKTER SPECIALIST : plastisch chirurg

RUBEN : buurjongen – kent Leyla van in de kleuterschool

LEXIE : zus van Leyla

FENKE : dochter van Lexie (kind)

De rollen van dokter Wils en dokter specialist kunnen desgewenst gedubbeld worden.

DECOR

Proloog : achterwand waarop men kan projecteren.

Tafereel 1 : kamer in het revalidatiecentrum - witte achtergrond, bed met nachtkast, tafel en stoel – heel koel en sober – raam met gordijnen (is ook projectievlak)

Tafereel 2 : spot op de moeder – vooraan op de scène

Tafereel 3,4,5,6,7 : idem als tafereel 1 – probeer tussen elk tafereel de kamer iets meer aan te kleden zodat je de indruk krijgt dat er geleefd wordt. Bijvoorbeeld met bloemen, kunstwerken, foto's en andere.

Tafereel 8 : valies of zak staat klaar en de kunstwerken zijn ingepakt

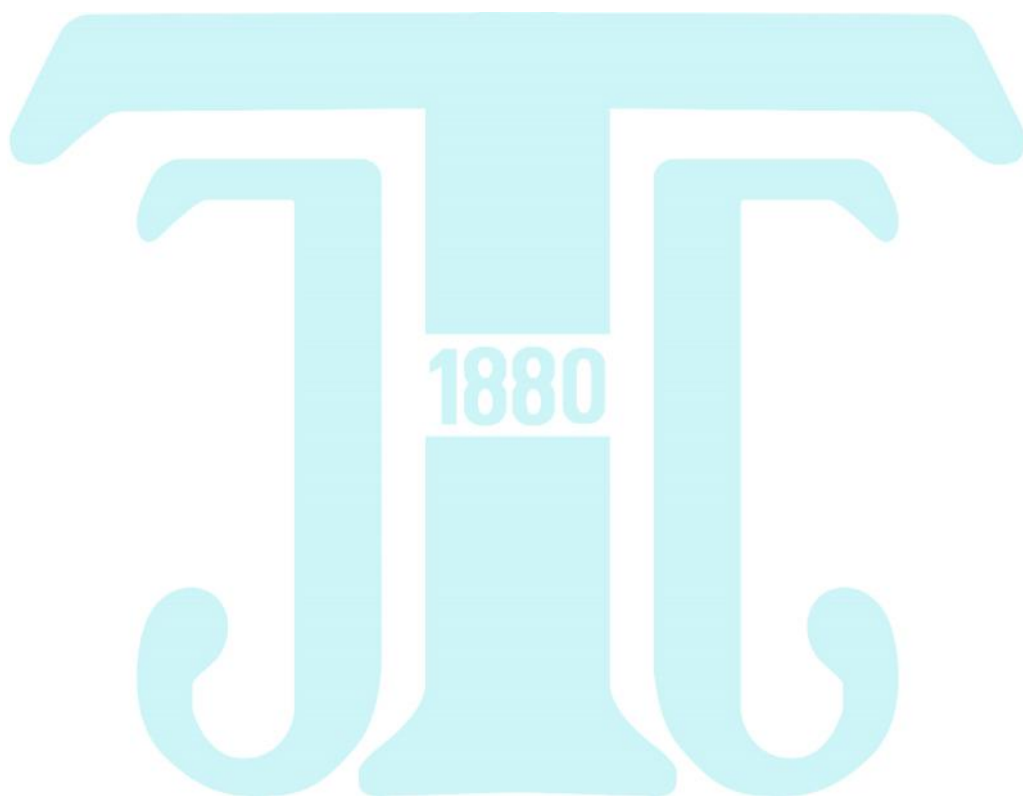
Tafereel 9 : dokterskamer met tafel, stoelen, laptop, allerlei instrumenten, grote spiegel

Tafereel 10 : huiskamer, tafel stoelen, bestek en borden voor broodmaaltijd

Tafereel 11 : tuinbank of schommelstoel in de zon

KORTE INHOUD

Het aangrijpende verhaal van Leyla Winters begint wanneer haar jong leven plots een heel andere wending krijgt. Het enige waar ze zich zorgen over hoefde te maken waren haar schooluitslagen. Voor de rest was ze thuis en in de school geliefd, mooi, begaafd en een belovend model. 'Ze is op weg naar de top om één van de mooiste vrouwen van België te worden,' had oma nog gelachen. En juist dan treft het noodlot haar. Op weg naar een presentatie met haar vriend aan het stuur krijgen ze een ongeval waarbij de wagen vuur vat en ontploft. Als bij wonder overleeft Leyla de klap maar verliest ze letterlijk haar aangezicht. Jarelang moet ze door het leven met een siliconenmasker. Ze beseft dat als ze het masker eenmaal af mag doen, haar schoonheid verloren is en dat ze nooit meer haar werk als model zal kunnen oppakken.

OPENINGSMUZIEK : *Mary J. Blige - No More Drama – tijd 4:08*

Proloog : projectie van een verslag bij de nieuwsdienst (tv)

STEM : Dodelijk ongeval met Ferrari op E40 door overdreven snelheid. Gisteravond kwam de bestuurder, een 22-jarige man om het leven bij een auto-ongeval met brand. De inzittende, een jonge vrouw van achttien jaar, werd levensgevaarlijk verbrand. Het ongeval gebeurde met een Ferrari op de E40 tussen Leuven en Brussel. Een Ferrari met twee inzittenden belandde gisteren omstreeks 18.30 uur in de middenberm van de E40 ter hoogte van Bertem. "De klap was bijzonder hevig. Een verlichtingspaal knakte af en onderdelen van de sportwagen werden tot op meer dan 60 meter van het voertuig teruggevonden", klonk het in de verkeerspost Bertem van de federale wegpolitie. De auto vatte meteen vuur. De bestuurder, Jeff Lovers uit Lomburg, blijkt de zoon te zijn van Wilfried Lovers, commercieel directeur van het bouwconcern Batix dat actief is in meer dan negen landen, preciseerde het parket. De jongen zou aan zijn vader de Ferrari gevraagd hebben om zijn vriendinnetje naar de catwalk van Brussel te brengen. Zijn vriendin, Leyla Winters werd in kritieke toestand en met de helikopter naar het brandwondencentrum van Neder-Over-Heembeek overgebracht en verkeert er in levensgevaar. Overdreven snelheid zou wellicht aan de basis van het dodelijk ongeval liggen, meldt het parket van Leuven vandaag. *(rest van het nieuws sterft weg)*

Tafereel 1 : Confrontatie met zichzelf

(enkel een spot op Leyla die in een rolstoel zit)

LEYLA : Zie me hier zitten

in een rolstoel en met een masker

Nee, het is geen carnaval.

Ik was altijd vrolijk, ik zou het maken.

Alles leek pure zonneshijn

tot die ... Laat maar.

‘Je leeft nog,’ lachen ze.

‘Je komt het wel te boven. Je vriend is slechter af dan jij.’

Jeff is dood!

Het is geen dipje
 maar een vreselijke diepe put
 met niet eens een ladder om er uit te kruipen.
 Ik ben niks meer waard.
 Ik hoef zelfs niet meer te dromen
 van een samenleving waar rijk, mooi, slim en sexy zijn
 alleen gelukkig maakt

Ik heb mezelf opgesloten
 zonder een straaltje licht
 De zon heb ik uit mijn leven gebannen
 Met de ogen dicht.
 Letterlijk mijn gezicht verloren,
 Afstotelijk lelijk, niemand die nog van je houdt
 Waarom, waarom?

Ik hoef niet meer te leven,
 maar durf niets ondernemen.
 Elke keer denk ik, wat zit ik hier nog te doen?
 Verwoest, gebroken, een menselijke ruïne
 die niet meer is op te lappen.

(licht knipt aan – de mama van Leyla komt binnen met een zak aan de arm)

MAMA : Leyla, wat zit je zo zielig in het donker? Maak de gordijnen toch open! *(trekt het gordijn open waardoor er licht in de ruimte valt)*

LEYLA : Voor mij hoeft het niet. Ik laat ze liever dicht.

MAMA : Maar meisje, in het donker valt er niets te beleven. Zullen we met de rolstoel

een ritje maken? Het zonnetje zal je goed doen.

LEYLA : Waar, op mijn masker?

MAMA : Leyla, doe niet dom. Je moet vooruitkijken heeft de specialist gezegd.

LEYLA : Geef me dan ogen!

MAMA : Maar schat!

LEYLA : Ik ben geen schat maar een ingedeukt lelijk koetswerk dat wacht op de sloophamer.

MAMA : Kindje, wat zeg je nu? De specialisten...

LEYLA : De specialisten kunnen de pot op! Ik ben maar een nummer, een klant die de heren hun vette villa afbetaalt.

MAMA : Leyla! Zonder hen was je dood geweest.

LEYLA : En dan?

MAMA : Meisje, je kunt niet altijd gelukkig zijn. Dat is onbegonnen werk. Tranen en pijn horen bij het leven.

LEYLA : Ik was beter doodgegaan, samen met Jeff.

MAMA : Zeg dat toch niet. Waarschijnlijk heeft het leven nog iets in petto voor jou.

LEYLA : Owee, wat mag dat zijn?

MAMA : Een bos dat verwoest is door vuur herrijst ook uit zijn as.

LEYLA : Oudewijvenpraat, hoe zal ik er dan uitzien? Als een zombie, een lelijke toverheks of monsterwoman.

MAMA : Schatje...

LEYLA : Misschien ga ik wel acteren in een Hollywoodfilm als 'De gruwel van de eeuw' en meedoen voor de 'The Oscars'.

MAMA : Mijn dochter wordt een wereldster!

LEYLA : Maaam... dromen zijn bedrog! Ik zit in een rolstoel met een drukmasker en drukkleiding. Mijn leven is voorbij. Niemand heeft me nodig. Ik ben alleen maar een last.

MAMA : Zal ik je duwen? We kunnen onderweg verder praten.

LEYLA : Nee, ik wil niet bekeken worden als een aap in de dierentuin!

MAMA : Maar liefje. Er zijn anderen die

LEYLA : *(kordaat)* Nee zeg ik, en daar blijft het bij! *(rijdt naar een hoek achteraan in de kamer)*

MAMA : Ik ga even naar de cafetaria. Zal ik iets meebrengen voor jou?

LEYLA : Dat hoeft niet. Bedankt.

MAMA : Goed dan. *(legt haar zak op tafel en gaat af)*

LEYLA : Grr, ik haat het om geholpen te worden. Ik ben toch geen baby meer! *(rijdt naar de tafel)* Wat zit daar allemaal in? *(haalt er haar laptop en E-reader uit)* Wat moet ik daarmee? Ik zie met moeite en kan amper bewegen. Dat ze die rommel terug meeneemt!

(Mams terug op met kop koffie en een cola)

MAMA : Welke rommel bedoel je? *(zet de kop koffie en de cola neer)*

LEYLA : *(gepikeerd)* Ik zei toch dat ik niets moest hebben.

MAMA : Je hoeft er niets mee te doen. Ik heb het maar meegebracht voor in geval van. Ook de cola.

LEYLA : Cola is slecht voor de botten, bevat te veel suiker en fosforzuur dat de werking van de nieren aantast. En cola light is even erg.

MAMA : Toe maar, ik dacht dat je het zo lekker vond. Misschien pep je er van op.

LEYLA : Ik ben een vogel voor de kat.

MAMA : Maak dat de kat wijs. Een kat in het nauw maakt rare sprongen.

LEYLA : Ojee, zie me al sprongen maken met mijn rolstoel. Hoogspringen of polsstokspringen voor rolstoelgebruikers. Paralympics, here I come!

MAMA : Zijn de dokters nog geweest?

LEYLA : Ze komen geregeld eens kijken of ik nog leef.

MAMA : Kind, wat moet ik met jou beginnen? Je ziet alles zwartgallig. Wil je hier wegwijnen, doe maar.

LEYLA : Dit is geen sprookje, moeder. Er is geen tovenaar die me hocus pocus terug kan toveren naar voorheen.

MAMA : Je moet het leren aanvaarden, het is nu zo.

LEYLA : De pot op, mam!

(beiden zitten voor zich uit te staren – moeder drinkt haar koffie, neemt haar tas en gaat af – langzaam dooft het licht – tussenmuziek)

Tafereel 2 : Moederverdriet

(vooraan – spot op mama)

MAMA : Verdomme, toen onze hond ziek was had hij overal van die gezwollen. De dierenarts zei: ‘We kunnen de gezwollen weghalen maar ze komen terug. Zelig voor het beest. Het is beter om het dier te laten inslapen.’ Hij had gelijk. Maar wat met Leyla, ze is mijn dochter. Ze worstelt met de nasleep van haar ongeval en wil de situatie niet aanvaarden. Ze was jong en mooi en nu dat masker. Geconfronteerd worden met jezelf. Langs de ene zijde geven de dokters je hoop. Ook al zal ze nog enkele operaties moeten ondergaan. Het gaat allemaal zo traag en ze ziet enkel een grijze muur waar ze niet over kan. Alles is te kort of te lang. ‘Ze zal er moeten leren mee leven,’ zeggen ze. Maar hoe? Elke operatie is angst, verdriet en pijn. Waar leidt het toe? Verdomme! Waarom sta je als moeder zo machteloos? Je ziet dat je kind niet gelukkig is. Shit, shit, shit! Wat doe je in zo’n situatie? Ze is zo kwetsbaar. *(neemt haar fotoboek en denkt aan wat is geweest)*

Projectie van beelden van vroeger tot nu met commentaar

Beeld 1 - Moet je zien wat een lief kind ze was. Altijd was ze vrolijk en goed gemutst. In de kleuterklas was ze al de lieveling van de juf.

Beeld 2 - En hier, kijk hoe fier ze was. Ze mocht prinses spelen in de schoolmusical. Haar vriendinnen waren jaloers.

Beeld 3 - Ach ja, met Ruben. Die twee waren onafscheidelijk. Samen beleefden ze de ongelooflijkste verhalen. Hun fantasie was onuitputtelijk. Had ze nu maar wat meer fantasie om te ontsnappen aan haar werkelijkheid.

Beeld 4 - Och ja, op kamp met de jong gidsen. Waar is de tijd dat ik zelf in de scouting stond. Slapen in tenten, koken in openlucht en allerlei kattenkwaad uithalen. Zalig!

Beeld 5 - Haar eerste modeshow. Plots besepte ik dat ons Leytje een jonge vrouw was geworden. Iedereen was lovend over haar. Ze ging het maken. Londen, Parijs, Milaan, Dubai, de Verenigde Staten... *(pinkt een traan weg)*

Sorry, het zal bij een droom blijven.

Beeld 6 - Alles leek nochtans koek en ei. Jeff leerde ze kennen in het eerste jaar unief. Hij was knap, niet onbemiddeld, sportief en reed met een bijou van een sportbakske. Alleen... had hij nogal een stevige voet. Na het ongeval registreerde de politie dat de wagen meer dan honderdtachtig kilometer per uur reed. Waarom toch? Hij is er niet meer, Leyla moet verder. (*weent. Licht uit*)

Tafereel 3 : Therapie bah!

(Laptop en e-reader liggen nog steeds onaangeroerd op tafel – Leyla kijkt door het raam)

LEYLA : Bah, wat een rotweer! Wie wil nu naar buiten?

(verpleegster komt binnen met dienbladje waarop de pillen staan)

KAREN : Hier zijn we met je pilletjes.

LEYLA : Een hoop vergif ja.

KAREN : Maar nodig om te herstellen, meisje.

LEYLA : Wat kapot is kan niet meer gemaakt worden.

KAREN : Niet zo pessimistisch. Je vriendinnen uit het modellenbureau hebben gebeld.

LEYLA : Die van het land aan de overkant.

KAREN : Het land aan de overkant?

LEYLA : Ja, Glamourland.

KAREN : Hoe bedoel je?

LEYLA : Wat moeten ze van mij?

KAREN : Ze willen je zien en helpen.

LEYLA : Leggen ze samen voor een nieuw hoofd misschien? Ik hoef die catwalk-prinsessen niet. Mijn ster is uitgedoofd. Ik ben enkel nog een zwart gat.

KAREN : Dat is beter dan op zwart zaad zitten, Leyla. Een zwart gat kunnen we wassen. Laat eens zien.

LEYLA : Ben je gek. Ze hebben me deze morgen al gewassen en bepamperd als een baby.

KAREN : Je moet er stralend uitzien.

LEYLA : Stralend? Je kunt van een heks geen Miss Belgium maken.

KAREN : O jawel. Wij maken van jou een spiksplinternieuwe vamp. Als je hier buiten komt vallen de mannen aan je voeten en heb je zo een relatie.

LEYLA : Een relatie, ga weg. Dat is voor mij niet meer weggelegd. Het ene moment leef je in een roze wereld vol glitters die plots explodeert in een alles verslindende vuurbol. De hitte zindert nog na terwijl je in een ijzig wit decor terecht komt. Het was alsof ik moederziel alleen over de Noordpool zwierf. Verloren en alleen, vechtend tegen de ijzige dikke sneeuwvlokken die de wind in mijn gezicht blies. Hoe sterk ik ook was, ik zakte langzaam weg in de dikke sneeuwlaag.

KAREN : Niet zo pessimistisch meisje. Je leeft nog en over enkele maanden mag het drukmasker en drukkleiding af.

LEYLA : Binnen enkele maanden? (*zucht*)

KAREN : Ben je dan niet blij?

LEYLA : Blij? Waarom zou ik blij moeten zijn? (*wordt nerveus*)

KAREN : Je bent toch niet bang?

LEYLA : Ik zal nooit meer zijn zoals het was. Niet eens een schaduw er van. Een rimpelige lelijke heks of een levend lijk met een gehandicapt been en een hoofd als een gebarsten walnoot met voortdurend hoofdpijn.

KAREN : Er zullen goede en minder goede dagen zijn.

LEYLA : Zal ik normaal kunnen ademen, ruiken, horen, zien of proeven? Zal er ooit nog iemand me willen zoenen?

KAREN : Op ieder potje past een dekseltje.

LEYLA : Zeker, bij een lelijk potje past een vies ingedeukt dekseltje en bij een porseleinen potje een dekseltje met franjes.

KAREN : Niet per se, je kent toch het sprookje van De Schone en het Beest?

LEYLA : De lotgevallen van de betoverde prins en Belle. Laat me niet lachen. Een zeemzoet verhaal om kindjes stil te houden. In de realiteit zijn er geen prinses op een wit paard.

KAREN : Je moet ze willen zien.

LEYLA : Ik vind nooit meer de ware Jacob. Wie koopt er nu iets met een beschadigde verpakking?

KAREN : Komaan zaagmachientje, hoofd omhoog en borst vooruit! Je hebt dringend een opkikker nodig. We gaan naar de fysiotherapeut.

LEYLA : Die oefeningen doen pijn.

KAREN : Volhouden, meisje. Zo behaal je de ene overwinning na de andere bij jezelf en dat geeft je weer kracht en vechtlust. Je staat er niet alleen voor. We helpen waar we kunnen.

LEYLA : Oké dan. Hop naar de folterkamer waar de beul zijn gruwelijke handelingen kan botvieren. Zij die gaan sterven, groeten U!

(beiden af – tussenmuziek – licht dempt)

Tafereel 4 : Slakkenmanie

(Leyla en de verpleegster komen terug op de kamer)

KAREN : Waar mag ik de taxi parkeren?

LEYLA : Zet me maar aan het raam zoals de meisjes van plezier.

KAREN : Oh, je zoekt hier zaken te doen.

LEYLA : Misschien vind ik zo een escorte man om mijn rolstoel te duwen.

KAREN : Vooruit dan maar! Succes met je onderneming. Ik kom straks wel terug. *(af)*

Projectie van een slak op de beregende ruit – blijft doorlopen tot de slak wordt weggenomen

LEYLA : Jeh!Nog altijd hetzelfde rotweer. Wel, wat moet jij op mijn ruit? Weg, stomme slak! Ga naar een tuin of een park. Wat hang je hier te doen, kruipend mormel?

(Dokter Wils op met notitiemap)

DOKTER WILS : Goede middag, juffrouw Winters. Dat is een Cepaea Nemoralis of de alom gekende tuinslak.

LEYLA : Meneer schijnt een kenner te zijn?

DOKTER WILS : Ik ben gefascineerd door de spectaculaire kleuren en patronen op hun huisje.

LEYLA : Bah, ik trap ze gewoon dood. Zo'n enge slijmerige beesten.

DOKTER WILS : Elk beest wil leven. Wist je dat ze tweeslachtig zijn? Ze kunnen zowel een meisje als een jongen zijn.

LEYLA : Wauw, dat is praktisch.

DOKTER WILS : Ik vraag me af wat dat beestje bezielt om hier op de ruit te kruipen.

LEYLA : Mijn oma strooit er zout op en opa gooit ze bij de kippen.

DOKTER WILS : Ik zou wel eens willen weten wat het slakje denkt als ze hier binnen kijkt.

LEYLA : Kunnen slakken denken?

DOKTER WILS : Misschien is ze eenzaam.

LEYLA : Het is ook zo'n bar slecht weer.

DOKTER WILS : Slakken houden juist van vocht. Als ze uitdrogen gaan ze dood.

LEYLA : Misschien is ze op de vlucht voor een vijand?

DOKTER WILS : Slakken hebben veel vijanden: muizen, egels, vossen, kippen, mollen, vogels en mensen natuurlijk.

LEYLA : Eike bah, zo dadelijk pikt een vogel de slak weg van de ruit. Dat wil ik niet zien. Wil je haar gaan redden, dokter?

DOKTER WILS : Maar meisje, met zo'n weer kun je ...

LEYLA : Laat maar, ik doe het wel zelf. (*maakt aanstalten om weg te rijden*)

DOKTER WILS : Nee! Ik doe het!

LEYLA : Je bent een schatje.

DOKTER WILS : Je moet nu geen domme dingen doen. Ik ga die slak halen voor jou.

LEYLA : Misschien is het Jeff wel?

DOKTER WILS : Jeff?

LEYLA : De reïncarnatie van mijn vriend die dood is. Hij mag naast mij op het nachtkastje staan.

DOKTER WILS : Een slak op het nachtkastje! Val nu dood!

LEYLA : Moet ik de verpleegster bellen?

DOKTER WILS : Nee laat maar, ik ga wel. (*af*)

LEYLA : Rare kerel, die psychiaterspecialist. Zo veel drukte om een slak die even haar kluts kwijt is en hulp nodig heeft. Oké, hij is geen dierenpsychiater maar hij

kan nog altijd een slakkenfluisteraar worden. Volgens het aantal slakken in onze tuin is er nog veel werk in die branche.

(Dokter terug op met een potje dat overspannen is met een doekje met daarin de slak en brandnetelblaadjes)

DOKTER WILS : Wat een mens moet doen om zijn patiënten tevreden te stellen.

LEYLA : Geen probleem, er zal wel een doktersbriefje volgen. De verzekering betaalt toch.

DOKTER WILS : Kunnen we ons nu richten naar de zorgverlening om je terug beter te maken?

LEYLA : Nu Jeff terug bij mij is sta ik voor alles open.

DOKTER WILS : Jeff? O ja, de slak. Hoe zit het met de bewegingstraining?

LEYLA : Pijnlijk maar het gaat.

DOKTER WILS : We gaan proberen om het ritme op te drijven zodat je in korte tijd met een looprekje of krukken kunt stappen.

LEYLA : En de drukkleding, dokter?

DOKTER WILS : Die moet nog een tijdje blijven, Leyla. Niet alles ineens. Je zult moeten volhouden zoals Jeff die per se jou wou terug zien en het risico nam om op de ruit te kruipen.

LEYLA : Zou je denken?

DOKTER WILS : Ken je het verhaal van het groepje escargots de Bourgogne dat zin had in peren?

LEYLA : Slakken en peren? Nee, dat verhaal ken ik niet.

DOKTER WILS : De slakken zaten in een grote kweekruimte en werden dagelijks goed gevoed maar er was iets dat hen niet aanstond. Elke dag dezelfde groene troep waren ze beu gegeten. Ze wilden eens iets anders en een dikke vette slak in het hoekje van de ruimte wist te vertellen dat peren erg lekker waren.

LEYLA : Konden ze ontsnappen?

DOKTER WILS : Op een morgen had de wind lelijk huis gehouden en een stevige tak was op één van de ruiten terechtgekomen. De slakken lieten er geen gras over groeien en kozen voor de vrijheid.

LEYLA : Spannend maar gevaarlijk.

DOKTER WILS : Heel gevaarlijk. Sommige medeslakken hadden zelfs gezegd dat ze gek waren. ‘Jullie weten niet waar je aan begint. Die perenboom zullen jullie nooit bereiken,’ zeiden ze. Uiteindelijk vertrokken ze met zeven.

LEYLA : Geraakten ze aan de boom?

DOKTER WILS : De tocht was lastig en zwaar. Nummer een kon niet meer en werd opgepeuzeld door een merel. Nummer twee zijn zoektocht eindigde onder de banden van een auto en een derde slak verhuisde naar de maag van een bruine rat. Met zijn vieren bereikten ze de perenboom.

LEYLA : Konden ze nu van de peren eten?

DOKTER WILS : Helaas waren de valperen opgeruimd en alleen heel hoog in de boom hingen er nog enkele peren. Twee van de vier zagen het niet zitten om zo hoog te kruipen en gaven het gauw op.

LEYLA : Ojee, alle inspanningen voor niets.

DOKTER WILS : Met twee kropen ze zij aan zij naar boven. De lange tocht had hen moe gemaakt maar ze hielden vol en bereikten uiteindelijk de sappige peren. Beneden keken de twee andere met een buik vol goesting toe. Ze hadden spijt dat ze niet hadden doorgebeten.

LEYLA : Straf wat die twee slakken deden.

DOKTER WILS : Welke slak ben jij?

LEYLA : Hoe bedoel je, dokter?

DOKTER WILS : Diegene die direct opgeeft, aan de boom opgeeft, of diegene die volhoudt tot aan de hoofdprijs?

LEYLA : Je moet het wel aankunnen.

DOKTER WILS : Onderschat je eigen talent en de kans om terug recht te krabbelen na een tegenslag niet, meisje. Pas door vol te houden en opnieuw te proberen, ken je succes.

LEYLA : Maar de meeste mensen...

DOKTER WILS : Laat je niet demotiveren en je initiatieven kelderen door negatieve opmerkingen. Doe alsof je doof bent en blijf gewoon verder doen.

LEYLA : Oké dokter, ik heb mijn les geleerd. Jeff zal me helpen om vol te houden.

DOKTER WILS : *(maakt aantekeningen)* Je weet, als er problemen zijn juffrouw Winters, staan we altijd voor je klaar. Maar nu moet ik echt verder naar de volgende patiënt. Succes met de oefeningen en hou Jeff vochtig. *(gaat af)*

LEYLA : En wat hebben we vandaag geleerd? Luister niet naar de mening van de stomme massa, hou je voor doof en blijf gewoon verder doen. Ja Leyke, je leven is een groot experiment.

(licht uit – tussenmuziek)

Tafereel 5 : Vriendinnen, wat moet ik ermee?

(Leyla heeft ondertussen een terrarium met verschillende slakken in)

KAREN : Bezoek voor je, Leyla. *(tot de meisjes achter de scène)* Hier is het, meisjes.
(gaat terug af)

TRIXIE : *(bij het binnenkomen)* Hallo hallo, hier zijn we.

(Trixie en Livia komen met veel flair op gestapt – bevrozen en staan te gapen)

LEYLA : *(kijkt langs haar heen)* Hallo starende objecten, valt er iets te zien?

LIVIA : Sorry, kun je dat masker afdoen?

LEYLA : Voorlopig niet.

TRIXIE : Heb je je gezicht nog niet gezien?

LEYLA : Toch wel, de eerste confrontatie met mijn spiegelbeeld was afschuwelijk. Het doet nog steeds ontzettend pijn. Maar vertel liever hoe het met jullie is.

LIVIA : Ik heb mijn eerste contract vast voor het Amerikaanse modemerkt Victoria's Secret. Ze openen een filiaal in Antwerpen. En ik mag de lingerie showen.

TRIXIE : Wauw, dat is niet niks. Paraderen in sexy niemendalletjes!

LIVIA : Mijn maten en uitstraling waren dan ook perfect. Ze gaan me transformeren in een soort sexy 'Kristalkoningin' afgewerkt met pluizige veertjes.

LEYLA : Top zeg, wat heb je daar voor moeten doen?

LIVIA : Gewoon een man en een vrouw die me aanspraken en uitnodigden voor een casting. Ik heb niet eens mijn portfolio moeten bovenhalen.

LEYLA : Je broodje is gebakken, Livia. Amerika lonkt al naar jou.

TRIXIE : Liep het bij mij ook maar zo goed.

LIVIA : Geduld Trix, je moet niet willen stappen voor je kunt kruipen.